

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในสังคมสมัยใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปจากยุคพระคัมภีร์

ศจ.ดร.สติฟ เทย์เลอร์

เกี่ยวกับ:

- ความแตกต่างระหว่างการตีความตามตัวอักษรกับการตีความตามบริบทและเจตนาของผู้เขียนพระคัมภีร์
- วิธีที่พระคัมภีร์ยังคงมีสิทธิอำนาจในสังคมสมัยใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากยุคพระคัมภีร์

ประการแรก เรามาพิจารณาการเปลี่ยนแปลงจากพันธสัญญาเดิม ไปสู่พันธสัญญาใหม่

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชาวประเสริฐได้ขยายไปถึงคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวยิว)

กฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมมักถูกเข้าใจในสามหมวดหมู่หลักคือ:

ก. **กฎบัญญัติพิธีกรรม** – เป็นกฎบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมทางศาสนาของอิสราเอล เช่น การถวายสัตวบูชาสำหรับการอภัยบาป พิธีชำระล้าง และกฎเรื่องอาหาร บางพิธีกรรม เช่น ข้อห้ามเกี่ยวกับอาหารหรือเสื้อผ้า ช่วยเตือนอิสราเอลว่าพวกเขาเป็นประชากรที่แตกต่างของพระเจ้า กฎบัญญัติเหล่านี้ชี้ไปยังพระคริสต์ และได้ถูกเติมเต็มโดยพระองค์ การถวายพระองค์เองของพระเยซูเป็นการถวายครั้งเดียวที่เพียงพอ ทำให้พิธีกรรมเหล่านี้ไม่จำเป็นอีกต่อไป (ดู ฮีบรู 10) พระองค์ยังตรัสว่าความเป็นมลทินที่แท้จริงมาจากใจ ไม่ใช่จากสิ่งที่กินเข้าไป (มาระโก 7:19)

ข. **กฎบัญญัติพลเรือน** – เป็นกฎบัญญัติที่จัดระเบียบอิสราเอลในฐานะประเทศที่ปกครองโดยพระเจ้า ครอบคลุมเรื่องการปกครอง โทษทางกฎหมาย และการถวายสิบลด แม้ว่ากฎบัญญัติเฉพาะเหล่านี้จะไม่ผูกพันกับคริสเตียนในปัจจุบัน แต่ก็สะท้อนถึงความหวังของพระเจ้าต่อความยุติธรรม ความเมตตา และระเบียบทางสังคม หลักการเหล่านี้ยังคงมีความสำคัญ พันธสัญญาใหม่ไม่ได้กำหนดให้ผู้เชื่อต่างชาติต้องปฏิบัติตามกฎบัญญัติเหล่านี้ (กิจการ 15)

ค. **กฎบัญญัติศีลธรรม** – เป็นกฎบัญญัติที่สะท้อนมาตรฐานนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับพฤติกรรมของมนุษย์ (เช่น ข้อห้ามเรื่องการฆาตกรรม การลักขโมย การล่วงประเวณี) ซึ่งฝังรากในพระลักษณะของพระเจ้าและการทรงสร้าง ยังคงผูกพันกับทุกคน ในพันธสัญญาใหม่ คริสเตียนได้รับการเรียกให้นำมาตรฐานเหล่านี้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ควรสังเกตว่า การแบ่งกฎบัญญัติออกเป็นสามประเภทนี้เป็นกรอบทางศาสนศาสตร์ที่ช่วยให้เข้าใจง่าย ไม่ใช่การจัดหมวดหมู่ที่ระบุไว้ตรงๆ ในพระคัมภีร์ กฎบัญญัติหลายข้อมีการทับซ้อนกัน แต่การแบ่งแบบนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เปลี่ยนความสัมพันธ์ของเราต่อกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมอย่างไร

ประการที่สอง แล้วการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมล่ะ?

ตัวอย่างเช่น ปัจจุบันสังคมไม่ยอมรับการเป็นทาสอีกต่อไป—และที่จริง นักต่อสู้เพื่อเลิกทาสจำนวนมากก็เป็นคริสเตียน—แม้ว่าพระคัมภีร์จะมีกฎควบคุมการเป็นทาสมากกว่าการห้ามโดยสิ้นเชิง ในทำนองเดียวกัน บทบาทของผู้หญิงในด้านการสอนและการเป็นผู้นำก็เปลี่ยนแปลงไป ในยุคพระคัมภีร์ ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษาและได้รับคำสั่งให้หนึ่งเจียบในที่ประชุม ซึ่งเป็นภาพสะท้อนของบริบทวัฒนธรรมในเวลานั้น

คำถาม: แล้วการเปลี่ยนแปลงในค่านิยมของสังคม ควรทำให้พระคัมภีร์ไม่มีความเกี่ยวข้องอีกต่อไปหรือไม่? โดยเฉพาะในประเด็นร่วมสมัย เช่น เรื่อง LGBTQ+? เราจะถือว่าข้อความโบราณในโลกสมัยใหม่ยังมีสิทธิอำนาจอย่างไร?

คำตอบ: ถ้ามองในภาพรวม พระคัมภีร์คือบันทึกของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ โดยเริ่มจากปฐมกาล 1-2 ซึ่งพูดถึงความดีของการทรงสร้างและพระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าต่อมนุษย์ จากนั้นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีความสัมพันธ์กับมนุษย์ในสภาพที่มนุษย์ตกต่ำผ่านเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ต่างๆ และสุดท้ายในวิวรณ์ พระคัมภีร์ให้ภาพของการฟื้นฟูทุกสิ่งผ่านพระคริสต์และการสร้างใหม่ในอนาคต

ดังนั้น สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในปัจจุบันไม่ได้อยู่ที่การหยิบข้อพระคัมภีร์บางตอนออกมาจากบริบทแต่อย่างใด แต่ขึ้นอยู่กับความเข้าใจใน “ทิศทางของพระคัมภีร์” โดยการถามว่า:

- พระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าคืออะไร?
- มีการพัฒนาใดๆ หรือมีการเปลี่ยนแปลงและข้อยกเว้นใดในเรื่องของพระคัมภีร์เอง?
- พระคัมภีร์ชี้ให้เราไปในทิศทางใดในแง่ของพระประสงค์ของพระเจ้าในอนาคต?

ตัวอย่าง: การเป็นทาส

แม้พระคัมภีร์จะไม่ได้สั่งห้ามการเป็นทาสโดยตรง แต่ทิศทางโดยรวมของพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าการเลิกทาสสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า ในการทรงสร้าง มนุษย์ทุกคนมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน และมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันตามพระฉายาของพระเจ้า เมื่อการเป็นทาสเกิดขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดกฎบัญญัติเพื่อคุ้มครองและจัดการอย่างมีเมตตา พระคัมภีร์กล่าวถึงการปลดปล่อยทาสในบางกรณี ในคริสตจักรยุคแรกเน้นความเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์ — ไม่ว่าทาสหรือไท ชาวยิวหรือคนต่างชาติ ชายหรือหญิง (กท. 3:28) — ซึ่งชี้ไปยังอนาคตที่ไม่มีการแบ่งแยกเหล่านี้อีก ทิศทางโดยรวมของพระคัมภีร์ชัดเจนว่ามุ่งไปสู่การเลิกทาส

ตัวอย่าง: บทบาทของผู้หญิง

ชายและหญิงถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกัน เธอไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเป็นผู้ด้อยกว่า แต่เป็นผู้เสริมกำลังให้กับอาดัม พระคัมภีร์มีตัวอย่างของผู้นำหญิงทั้งในพันธสัญญาเดิมและใหม่ พระเยซูอนุญาตให้ผู้หญิงเรียนรู้จากพระองค์ (ลก. 10:39) และเปาโลส่งเสริมให้ผู้หญิงเรียนรู้ด้วย (1 ทธ. 2:11) ทิศทาง

ของพระคัมภีร์จึงสนับสนุนการเปิดกว้างมากขึ้นสำหรับผู้หญิงในบทบาทการเป็นผู้นำและการสอน ตามของ
ประทานที่พวกเขาได้รับ

เกี่ยวกับพฤติกรรม LGBTQ+

อย่างไรก็ตาม ในประเด็นนี้ ไม่มีทิศทางในพระคัมภีร์ที่ชี้ไปสู่การยอมรับหรือสนับสนุนพฤติกรรมทางเพศ
ระหว่างเพศเดียวกัน ตั้งแต่ต้น พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่ามีเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น และการแต่งงาน
ระหว่างชายคนหนึ่งกับหญิงคนหนึ่ง เป็นแบบแผนครอบครัวที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ตลอดเนื้อหาพระคัมภีร์ไม่
มีตัวอย่างแม้แต่ข้อไหนในแง่บวกที่พระเจ้าทรงรับรองความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน ตรงกันข้าม
พระคัมภีร์เตือนถึงพฤติกรรมเหล่านี้อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น คริสเตียนไม่ควรตีความพระคัมภีร์ให้สนับสนุน
พฤติกรรม LGBTQ+ แม้ภายใต้ข้ออ้างของ “ความรัก” เพราะความรักที่แท้จริงควรแสดงออกใน “ความจริงและ
พระคุณ” โดยยึดตามแบบแผนของพระเจ้าสำหรับความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสำแดงไว้ ใน
ทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงแบบอย่างใด ๆ ที่ชายจะเปลี่ยนเป็นเพศหญิง แม้ข้อห้ามไม่ให้ผู้ชาย
แต่งกายเป็นผู้หญิง (เฉลยธรรมบัญญัติ 22:5) อาจเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมทางศาสนาในยุคนั้น แต่อาจสะท้อนถึง
พฤติกรรมที่คล้ายกับการเปลี่ยนเพศในปัจจุบันด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ความดีงามและจุดประสงค์ของพระ
เจ้าที่ทรงสร้างชายให้เป็นชาย และหญิงให้เป็นหญิง ไม่อาจถูกมองข้ามไปได้ ยิ่งไปกว่านั้น จุดประสงค์ของ
พระองค์ที่ทรงสร้างเราขึ้นมาให้เป็นผู้นำเสนอพระลักษณะของพระองค์ต่อสิ่งทรงสร้างทั้งหมด—“ในฐานะชาย
และหญิง”—ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ยิ่งเน้นย้ำความตั้งใจเดิมของพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเราจะ
สูญเสียเพศของเราในร่างกายที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา เพียงแต่เราจะไม่มีการ
สืบพันธุ์อีกต่อไป นอกจากนี้ พระคัมภีร์ยังมีมุมมองที่เป็นหนึ่งเดียวเกี่ยวกับร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ
(holistic) ดังนั้น สิ่งที่เป็นจริงเกี่ยวกับร่างกายก็จะเป็นจริงสำหรับจิตใจและวิญญาณเช่นกัน แม้ว่าอาจมี
ความรู้สึกที่ขัดแย้งกันก็ตาม ความจริงเหล่านี้ควรหนุนใจเราให้ดำเนินชีวิตในปัจจุบันโดยไม่สับสนในเรื่องอัต
ลักษณ์ทางเพศ และให้เกียรติแก่แบบแผนที่พระเจ้าทรงวางไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม

บทสรุปและคำเตือน:

เมื่อพระวจนะของพระเจ้าถูกนำมาใช้ด้วยความเข้าใจและตามแนวทางที่กล่าวไว้ข้างต้น เราจะพบว่าพระ
วจนะนั้นยังคงมีสิทธิอำนาจเหนือทุกวัฒนธรรมและตลอดทุกยุคทุกสมัย — ไม่ใช่ผ่านการหยิบข้อพระคัมภีร์แยกมา
ใช้ (“proof-texts”) แต่โดยการเข้าใจเนื้อหาทั้งหมดและทิศทางที่พระคัมภีร์มุ่งไป พระคัมภีร์อธิบายตนเองว่า “คมยิ่ง
กว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั่งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัย
ความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮีบรู 4:12) พระวจนะจึงเปรียบได้กับมีดผ่าตัดของศัลยแพทย์ — มีพลังและ
แม่นยำ — จึงจำเป็นต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง เพื่อให้ความจริงและพระคุณดำเนินไปด้วยกัน

ประเด็นทางสังคมหลายเรื่องในปัจจุบันนั้นมีความละเอียดอ่อนและเกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัวอย่างลึกซึ้ง
โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม LGBTQ+ ดังนั้น การพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะ

พระองค์คือผู้ที่เปิดเผยและทำให้สำนึกความจริงตามเวลาอันเหมาะสมของพระองค์ ทั้งประสบการณ์ส่วนตัวและ
ประวัติศาสตร์ต่างยืนยันว่าพระเจ้านั้นทรงอดทนและเปี่ยมด้วยพระคุณเมื่อพระองค์ทรงสำแดงความจริงแก่เรา
เมื่อเรากล่าวความจริงด้วยความรัก ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานต่อไปในการเปลี่ยนแปลงชีวิต
นำไปสู่ชีวิตที่ครบบริบูรณ์ และเสรีภาพที่แท้จริง